

РЕШЕНИЕ

№ 5992

гр. София, 27.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 14.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **3633** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № 29001000292/02.11.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители”, потвърден с решение № 587/04.04.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП. Ревизионният акт се обжалва в частта на определения допълнително данък при източника в общ размер на 34 535, 36 лв. заедно със съответните лихви в размер на 2 426, 45 лв., както и на установените задължения за ДДС в размер на 366 186, 84 лв. заедно със съответните лихви за забава. По изложени в жалбата мотиви се претендира незаконосъобразност на обжалвания акт. Иска се отмяната на ревизионния акт, потвърден мълчаливо от директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно съгласие до 01.03.2011 г.. Жалбоподателят е подал настоящата жалба в 30-дневния срок по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Решаващият административен орган се е произнесъл с решение № 587/04.04.2011 г., при условията и в срока по чл. 156, ал. 6, вр. чл. 150, ал. 1 от ДОПК, като е потвърдил ревизионния акт в обжалваната му част. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото

доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1000163/11.05.2010 г., изменена със заповед № 1000203/10.06.2010 г., изменена със заповед № 1000292/11.08.2010 г., издадени от П. Д. Б. – началник на отдел „Контрол” в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители” е възложено извършването на ревизия на [фирма], като ревизията обхваща определянето на данъчни задължения по ЗДДС за периода 01.03.2006 г. - 30.04.2010 г., по ЗКПО за периода 01.01.2006 г. – 31.12.2009 г., както и по ЗОДФЛ и ЗДДФЛ за периода 01.01.2006 г. – 31.12.2009 г. Със заповедите за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизия. Изготвен е ревизионен доклад № 1000292/27.09.2010 г., връчен на пълномощник на дружеството-жалбоподател в настоящото съдебно производство. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който са потвърдени констатациите от ревизионния доклад. В хода на ревизионното производство е установено, че на 20.12.2006 г. [фирма] е сключило договор с V. I. S. A. – САЩ, собственик на определени международни програми за финансови услуги и на определени търговски марки, като член на V. E. L., регионален член на собственика. В рамките на достъпа до електронната система страните са се споразумели V. да предостави на ползвателя (банката) неексклузивен лиценз без право на прехвърляне и без такса за интелектуална собственост за ползване на лицензираните марки, които притежава, във връзка с одобрена програма. Ревизиращият екип е разделил изплатените към V. E., V. суми на две части – възнаграждение за ползване на марка (авторски и лицензионни възнаграждения) и възнаграждение за административни услуги, които не подлежат на облагане с данък при източника. На задълженото лице като платец на дохода е начислен допълнително данък при източника за ползване на марките на V. в общ размер 14 096, 13 лв. за 2007 г., 2008 г. и 2009 г. и лихви за забава в размер на 1 897, 68 лв. Установено е също така, че на 06.08.2004 г. [фирма] е сключило договор с M. I. I. – САЩ, съгласно, който дружеството получава неексклузивен лиценз за използване на марки, собственост на M. във връзка с издаваните дебитни и кредитни карти, предплатени карти, програма за електронна търговия и др. ревизиращият екип е възприел подхода на разделяне на услугите на две – технически действия и предоставяне ползването на марката, квалифицирано като доходи от авторски и лицензионни възнаграждения. По този начин за данъчни периоди 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. е начислен допълнително данък при източника за изплатени лицензионни възнаграждения в общ размер на 20 439, 23 лв. заедно със съответните лихви за забава в размер на 528, 77 лв.

Във връзка с услугите, извършвани от V. и M. ревизиращият екип е приел, че получените услуги са с място на изпълнение на територията на страната и са предмет на облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС. С оглед на това е доначислил ДДС в размер на 268 953, 82 лв. заедно със съответните лихви за забава. Посоченото задължение за ДДС е начислено за данъчните периоди от м. 04.2006 г. до м. 04.2010 г. Както в ревизионния доклад, така и в ревизионния акт са направени констатации, че процесните услуги не представляват освободени доставки по смисъла на чл. 36, ал. 1, т. 3 от ЗДДС (отм.) и чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС (в редакцията на ЗДДС от 01.01.2007 г.).

Органите по приходите са направили преценката, че извършваните от доставчиците услуги не попадат сред изчерпателно изброените дейности, които могат да бъдат предмет на освободена доставка. Приели са, че извършените услуги с оглед същността и характера си представляват обработка на данни или предоставяне на информация, както и такива по предоставяне на лицензия, с оглед на което е направен извода, че същите попадат в обхвата на услугите, посочени в чл. 22, ал. 1, т. 5, б. „а” и „г” от ЗДДС (отм.), съответно чл. 21, ал. 3, т. 2, б. „а” и „г” от ЗДДС, поради което мястото на изпълнение на тези услуги е седалището или обектът на получателя на услугата – банката. При тази установена фактическа обстановка органите по приходите да установили, че на основание чл. 61 от ЗДДС (отм., редакция 2006 г.) и чл. 52, ал.1 и ал. 2 и ал. 5 от ППЗДДС (отм.), както и на основание чл. 82, ал. 2, т. 2 от ЗДДС банката като данъчно задължено лице е следвало да начисли и внесе данък за отделните данъчни периоди в размери, посочени в ревизионния акт. По тези причини органите по приходите да доначислили ДДС в размер на 268 953, 82 лв.

За данъчни периоди м. 07.2009 г., м. 10.2009 г., м. 01.2010 г. и м. 04.2010 г. органите по приходите са начислили ДДС в размер на 97 232, 41 лв. за получени услуги от КВС В. NV, Б. – основен акционер в [фирма] по сключен рамков договор за вътрешнофирмени услуги от 01.01.2009 г. и допълнително споразумение към него от 01.01.2009 г. За тези си изводи органите по приходите са направили анализ на представените доказателства и са установили, че съгласно допълнителното споразумение към рамковия договор изпълнителят изразява готовност да предостави следните услуги: предоставяне на клиента на независимо кредитно становище по кредитните апликации, подадени от клиента до КВС за корпоративни, суверенни и банкови кредитни рискове. При предоставяне на консултации и становища КВС следва да обработва кредитните апликации с грижата на добър стопанин, като прилага своите знания и опит в тази област, управление и консултиране по неизяснени проблемни досиета, подпомагане във връзка с управлението на кредитните процеси, управлението на апликациите на кредитните системи, както и управлението на данни, свързани с кредитния риск, риска за контрагенти и риск за страната, както и вътрешното отчитане, предоставяне на клиента на специфична консултация по управление на портфейли в случай на нарушения на лимитите, информиране на клиента за нараснала вероятност от просрочия на кредитополучателя и подпомагане на клиента при хеджирането на кредитния риск от тяхно име, анализиране на корпоративния рейтинг и анализ на финансовите институции, държавните институции, както и страните, обработване и осчетоводяване на корпоративни кредитни досиета, регистрирани в централното управление и изпълнение на функциите на Агенция, създаване и поддържане на моделите на кредитен рейтинг за транзакциите за всички видове кредитен риск, покрити от модела за развитие (т. 1 предмет на допълнителното споразумение – описание на услугите). За да определят вида на договорените услуги по договора, по който е изплатено възнаграждение, органите по приходите са направили анализ на естеството на уговорените права и задължения на страните. Направен е извод, че уговорените услуги съставляват извършване на консултантски услуги, същите са предоставени във връзка със специфичната по своя характер финансова дейност на банката, което обаче не означава, че консултантската дейност на белгийското дружество е финансова услуга по смисъла на ЗДДС. При ревизията също така е установено, че съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 от правилата за работа на кредитния комитет на С. същият има функциите да анализира предложенията за сключване на

нови кредитни сделки с отделни клиенти и с икономически свързани лица и взема решения по същите в съответствие с утвърдените му лимити на компетентност, оценява кредитоспособността и кредитния риск по искания за сключване на кредитни сделки над определените му лимити на компетентност и спазвайки йерархическата съподчиненост предоставя становища на оправомощените органи с по-високо ниво на компетентност – за разглеждане и вземане на окончателно решение. Установено е също така, че съгласно чл. 2, ал. 1, т. 5 от правилата кредитният комитет разглежда и одобрява кредитните експозиции от 500 000, 00 лв. до 2 000 000, 00 лв., а одобрените ревюта на кредитни експозиции над 2 000 000, 00 лв. се изпращат за окончателно одобрение от съответното компетентно ниво, в случая до белгийското дружество. По този начин е направен извода, че чрез предоставянето на независимо кредитно становище в рамките на договора за вътрешнофирмени услуги белгийското дружество извършва финансов анализ на съответните кандидати за кредити и изразява становища, така че да предпази С. АД, с която е свързано лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК, от сключването на неблагоприятни за него договори за кредит. По този начин, услугата по предоставяне на независимо кредитно становище по кредитните приложения, подадени от клиента до КВС за корпоративни, суверенни и банкови кредитни рискове не представлява услуга по договаряне на кредит по смисъла на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Предвид изложеното и на основание чл. 82, ал. 2, т. 2 от ЗДДС органите по приходите са начислили за посочените периоди ДДС в размер на 268 953, 82 лв.

Осъществено е обжалването на ревизионния акт по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени както от ревизиращите органи, така и от решаващия административен орган. С оглед на констатациите в ревизионния акт, а и с оглед на решението на решаващия административен орган, спорът между страните е относно определения допълнително данък при източника в общ размер 34 535, 36 лв. заедно със съответните лихви за забава в размер на 2 426, 45 лв. Допълнително определеният данък при източника е свързан със сключен на 20.12.2006 г. между [фирма] и V. I. S. A. – САЩ договор, собственик на определени международни програми за финансови услуги и на определени търговски марки, като член на V. E. L., регионален член на собственика. В рамките на достъпа до електронната система страните са се споразумели V. да предостави на ползвателя (банката) неексклузивен лиценз без право на прехвърляне и без такса за интелектуална собственост за ползване на лицензираните марки, които притежава, във връзка с одобрена програма. Ревизиращият екип е разделил изплатените към V. E., В. суми на две части – възнаграждение за ползване на марка (авторски и лицензионни възнаграждения) и възнаграждение за административни услуги, които не подлежат на облагане с данък при източника. На задълженото лице като платец на дохода е начислен допълнително данък при източника за ползване на марките на V. в

общ размер 14 096, 13 лв. за 2007 г., 2008 г. и 2009 г. и лихви за забава в размер на 1 897, 68 лв. От страна на жалбоподателя не се прави оспорване, оплаквания в тази насока не се съдържат както в жалбата по административен ред, така и в подадената пред настоящата съдебна инстанция жалба, че в качеството си на лицензиант жалбоподателят е използвал марката, собственост на V. въз основа на сключения договор. Съгласно чл. 1 от посочения договор собственикът предоставя на ползвателя неексклузивен лиценз без право на прехвърляне и без такса за интелектуална собственост за ползване на лицензираните марки във връзка с одобрената програма в одобрената държава. Не се спори също така между страните, че за ревизирия период, за използване на марката жалбоподателят е начислил и изплатил суми, представляващи лицензионна такса на лицензодателя за ревизирия период. Действително, както и правилно се посочва в жалбата за целите на данъчното облагане по ЗКПО (а не по ЗДДС) ревизиращите органи са разделили изплатените суми на две части - възнаграждение за ползване на марка (лицензионно възнаграждение), подлежащо на облагане с данък при източника и възнаграждение за административни услуги, като последните не подлежат на облагане с данък при източника. Оплакванията, съдържащи се в тази насока в жалбата не се споделят от настоящата инстанция. При наличието на безспорно използване на търговската марка и при наличието на безспорно установени обстоятелства по заплащане на възнаграждение за използване на марката, то правилни са изводите на ревизиращите органи, които са определили заплатените от жалбоподателя лицензионни такси като лицензионно възнаграждение. Съгласно чл. 195, ал. 1 от ЗКПО доходите от източник в страната, посочени в чл. 12, ал. 2, 3, 5 и 8, на чуждестранни юридически лица, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната и доходите от източник в страната, посочени в [чл. 12, ал. 9](#), на чуждестранни юридически лица, установени в юрисдикции с преференциален данъчен режим, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната, подлежат на облагане с данък при източника, който е окончателен. Сред тези доходи са и доходите по чл. 12, ал. 5, т. 3 от ЗКПО, а именно доходите от авторски и лицензионни възнаграждения. Съгласно § 1, т. 8 от Допълнителните разпоредби на ЗКПО авторски и лицензионни възнаграждения са плащанията от всякакъв вид, получени за: използването или за правото на използване на всяко авторско право за литературно, художествено или научно произведение, включително кинофилми, записи на радио-или телевизионно предаване или софтуер; на всеки патент, топологии на интегралните схеми, марка, промишлен дизайн или полезен модел, план, секретна формула или процес или за използване на или за правото на използване на промишлено, търговско или научно оборудване, или за информация, отнасяща се до промишлен, търговски или научен опит. Не се смятат за авторски и лицензионни възнаграждения плащанията за придобиване на право на ползване на софтуер, в който е инкорпорирано само копие от съответната програма, в случай, че не се предоставят правата по копиране, размножаване, разпространяване, видеоизменяне, публично представяне или други форми на търговско използване. В тази връзка, изводите на ревизиращите органи са правилни и постановени в съответствие с материалния закон и при анализ на представените по делото доказателства. В жалбата се съдържат и изводи за вида на осъществяваната по принцип от дружеството - лицензодател дейност, която в процесния случай, с оглед установяването на дължимия данък при източника е неотнормима по спора. Неотнормимо към тази част от спора, по отношение на облагането по ЗКПО е също така обстоятелството дали или пък не използването на търговската

марка е съпътстващо към основната услуга и обстоятелството дали сами по себе си марките, поставени върху картите нямат значение за банките и не носят полза на същите. Действително, също така е ирелевантно за спора в тази му част обстоятелството, че използването на търговската марка е част от други услуги, предоставяни на жалбоподателя от търговското дружество – лицензодател.

Установено е също така, че на 06.08.2004 г- [фирма] е сключило договор с М. I. I. – САЩ, съгласно който дружеството получава неексклузивен лиценз за използване на марки, собственост на М. във връзка с издаваните дебитни и кредитни карти, предплатени карти, програма за електронна търговия и др. Ревизиращият екип е възприел подхода на разделяне на услугите на две – технически действия и предоставяне ползването на марката, квалифицирано като доходи от авторски и лицензионни възнаграждения. По този начин за данъчни периоди 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. е начислен допълнително данък при източника за изплатени лицензионни възнаграждения в общ размер на 20 439, 23 лв. заедно със съответните лихви за забава в размер на 528, 77 лв. От страна на жалбоподателя не се прави оспорване, оплаквания в тази насока не се съдържат както в жалбата по административен ред, така и в подадената пред настоящата съдебна инстанция жалба, че в качеството си на лицензиант жалбоподателят е използвал марката, собственост на М. въз основа на сключения договор. Съгласно чл. 1 от посочения договор собственикът предоставя на ползвателя неексклузивен лиценз без право на прехвърляне и без такса за интелектуална собственост за ползване на лицензираните марки във връзка с кредитни карти, дебитни карти, разплащателни карти, предплатени карти, телефонни карти, програма за електронна търговия, програма за електронен трансфер на средства, програма за дистанционно плащане, програма за използване на банкомати, програма за повторяеми плащания, програма за гарантиране на чекове, програма за пътнически чекове и други разрешени програми за плащане и обмен на данни между търговци на лицензианта с посочената марка. Не се спори също така между страните, че за ревизиращия период, за използване на марката жалбоподателят е начислил и изплатил суми, представляващи лицензионна такса на лицензодателя за ревизиращия период. Действително, както и правилно се посочва в жалбата за целите на данъчното облагане по ЗКПО (а не по ЗДДС) ревизиращите органи са разделили изплатените суми на две части- възнаграждение за ползване на марка (лицензионно възнаграждение), подлежащо на облагане с данък при източника и възнаграждение за административни услуги, като последните не подлежат на облагане с данък при източника. Оплакванията, съдържащи се в тази насока в жалбата не се споделят от настоящата инстанция. При наличието на безспорно използване на търговската марка и при наличието на безспорно установени обстоятелства по заплащане на възнаграждение за използване на марката, то правилни са изводите на ревизиращите органи, които са определили заплатените от жалбоподателя лицензионни такси като лицензионно възнаграждение. Съгласно чл. 34, ал. 4 от ЗКПО (отм.), когато юридическите лица,

неперсонифицираните дружества и бюджетните предприятия, независимо дали извършват стопанска дейност, както и едноличните търговци и чуждестранните лица чрез място на стопанска дейност, начисляват на чуждестранни лица и на чуждестранни неперсонифицирани дружества доходите, изброени в чл. 12, ал. 2, 3 и [5](#), и те не са реализирани чрез място на стопанска дейност по смисъла на този закон или определена база по смисъла на [§ 1, т. 24 от допълнителната разпоредба на Закона за облагане доходите на физическите лица](#), данъкът, удържан при източника, е окончателен. Лицата удържат данъка при източника, когато начисляват посочените доходи. Когато платещът на доходите не е задължен да удържа и внася данъка, той се внася от получателя на дохода. Съгласно чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗКПО (отм.) сред тези доходи са и доходите от авторски и лицензионни възнаграждения. Съгласно §1, т. 8 от допълнителните разпоредби на ЗКПО авторски и лицензионни възнаграждения" означава: плащания от всякакъв вид, получени за използването или за правото на използване на всяко авторско право за литературно, художествено или научно произведение, включително кинофилми или записи на радио- или телевизионно предаване; на всеки патент, топологии на интегралните схеми, марка, промишлен дизайн или полезен модел, план, секретна формула или процес или за използване на или за правото на използване на промишлено, търговско или научно оборудване, или за информация, отнасяща се до промишлен, търговски или научен опит. В този смисъл са и приложимите разпоредби от ЗКПО за ревизираните периоди 2007 г., 2008 г. и 2009 г. Съгласно чл. 195, ал. 1 от ЗКПО доходите от източник в страната, посочени в чл. 12, ал. 2, 3, 5 и 8, на чуждестранни юридически лица, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната и доходите от източник в страната, посочени в [чл. 12, ал. 9](#), на чуждестранни юридически лица, установени в юрисдикции с преференциален данъчен режим, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната, подлежат на облагане с данък при източника, който е окончателен. Сред тези доходи са и доходите по чл. 12, ал. 5, т. 3 от ЗКПО, а именно доходите от авторски и лицензионни възнаграждения. Съгласно § 1, т. 8 от Допълнителните разпоредби на ЗКПО авторски и лицензионни възнаграждения са плащанията от всякакъв вид, получени за: използването или за правото на използване на всяко авторско право за литературно, художествено или научно произведение, включително кинофилми, записи на радио- или телевизионно предаване или софтуер; на всеки патент, топологии на интегралните схеми, марка, промишлен дизайн или полезен модел, план, секретна формула или процес или за използване на или за правото на използване на промишлено, търговско или научно оборудване, или за информация, отнасяща се до промишлен, търговски или научен опит. Не се смятат за авторски и лицензионни възнаграждения плащанията за придобиване на право на ползване на софтуер, в който е инкорпорирано само копие от съответната програма, в случай, че не се предоставят правата по копиране, размножаване, разпространяване, видоизменяне, публично представяне или други форми на

търговско използване. В тази връзка, изводите на ревизиращите органи са правилни и постановени в съответствие с материалния закон и при анализ на представените по делото доказателства. В жалбата се съдържат и изводи за вида на осъществяваната по принцип от дружеството-лицензодател дейност, която в процесния случай, с оглед установяването на дължимия данък при източника е неотнормима по спора. Неотнормима към тази част от спора, по отношение на облагането по ЗКПО е също така обстоятелството дали или пък не използването на търговската марка е съпътстващо към основната услуга и обстоятелството дали сами по себе си марките, поставени върху картите нямат значение за банките и не носят полза на същите. Действително, също така е ирелевантно за спора в тази му част обстоятелството, че използването на търговската марка е част от други услуги, предоставяни на жалбоподателя от търговското дружество – лицензодател. Посоченото твърдение би имало евентуално значение и евентуално би следвало да бъде съобразено по отношение приложимостта на ЗДДС, но не и по отношение на определения допълнително данък при източника. Без значение за спора в тази му част е предметът на дейност на посочените две чуждестранни юридически лица (посочен в жалбата), без значение са също така посочените в жалбата условие на банките, за да могат същите да участват в глобалните разплащателни системи за безналично плащане. По отношение на оплакването, съдържащо се в жалбата за неприлагане от страна на ревизиращите органи на Спогодбата между Н. Р. Б. и К. Б. за избягване на двойното облагане с данъци на дохода и имуществото. Действително, както се посочва в жалбата авторските и лицензионни възнаграждения са регламентирани в чл. 12 от Спогодбата. С оглед, обаче на обстоятелството, че както и правилно е посочено в решението на решаващия административен орган, получател на дохода е местно юридическо лице на САЩ, то Спогодбата с К. Б. е неприложима. Спогодбата между правителството на Р. Б. и правителството на Съединените американски щати за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите е в сила от 15.12.2009 г. (също така неприложима за процесния случай). Следователно, в тази му част ревизионният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при съобразяване на представените в хода на ревизионното производство доказателства (доказателства при съдебното обжалване на ревизионния акт, различни от събраните в ревизионното производство не са представени от жалбоподателя).

Втората част на спора е относно начисления от ревизиращите органи ДДС. Във връзка с услугите, извършвани от V. и M. ревизиращият екип е приел, че получените услуги са с място на изпълнение на територията на страната и са предмет на облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС. С оглед на това е доначислил ДДС в размер на 268 953, 82 лв. заедно със съответните лихви за забава. Посоченото задължение за ДДС е начислено за данъчните периоди от м. 04.2006 г. до м. 04.2010 г. Както в ревизионния доклад, така и в ревизионния акт

са направени констатации, че процесните услуги не представляват освободени доставки по смисъла на чл. 36, ал. 1, т. 3 от ЗДДС (отм.) и чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС (в редакцията на ЗДДС от 01.01.2007 г.). Органите по приходите са направили преценката, че извършваните от доставчиците услуги не попадат сред изчерпателно изброените дейности, които могат да бъдат предмет на освободена доставка. Приели са, че извършените услуги с оглед същността и характера си представляват обработка на данни или предоставяне на информация, както и такива по предоставяне на лицензия, с оглед на което е направен извода, че същите попадат в обхвата на услугите, посочени в чл. 22, ал. 1, т. 5, б. „а” и „г” от ЗДДС (отм.), съответно чл. 21, ал. 3, т. 2, б. „а” и „г” от ЗДДС, поради което мястото на изпълнение на тези услуги е седалището или обектът на получателя на услугата – банката. При тази установена фактическа обстановка органите по приходите са установили, че на основание чл. 61 от ЗДДС (отм., редакция 2006 г.) и чл. 52, ал.1 и ал. 2 и ал. 5 от ППЗДДС (отм.), както и на основание чл. 82, ал. 2, т. 2 от ЗДДС банката като данъчно задължено лице е следвало да начисли и внесе данък за отделните данъчни периоди в размери, посочени в ревизионния акт. По тези причини органите по приходите са доначислили ДДС в размер на 268 953, 82 лв. Така направените изводи са в съответствие с приложимите за процесните периоди материални закони и са направени и в съответствие с представените в хода на ревизионното производство доказателства (нови доказателства в производството пред настоящата съдебна инстанция не са представени от жалбоподателя). Основните оплаквания, съдържащи се в жалбата са свързани отново с обстоятелството, че заплащането на такси за ползването на двете марки е задължително условие с допълващ характер към основната финансова услуга, предоставяна от двете международни картови организации по организиране и извършване на безналични плащания, чрез поддържана от тях глобална електронна мрежа. Посочва се също така (стр. 8 от жалбата), че посочените услуги по предоставяне на правото на ползване на двете марки се явяват допълващи, съпътстващи и неразривно свързани с основните услуги, предоставяни от V. и M. и като такива те следват ДДС третирането на основната доставка съгласно чл. 128 от ЗДДС. Както и правилно се посочва в решението на решаващия административен орган, а и това са обстоятелства, които несъмнено са установени и в ревизионния акт, че основание за определяне на оспорваните задължения по ЗДДС не е разделяне на извършваните от V. и M. доставки на отделни услуги, а именно на освободена финансова услуга и на облагаема услуга по предоставяне правото на ползване на лицензираните марки., т.е. начисленият допълнително ДДС не е начислен само и единствено върху част от предоставените услуги – тези, свързани с лицензиите, а ДДС е начислен от ревизиращите органи върху всички доставки, предоставени на жалбоподателя от V. и M.. В тази връзка и предметът на спора следва да е не този, определен неправилно в жалбата, а предметът на спора е относно обстоятелството дали всички предоставени на задълженото лице услуги са облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС или пък такива, които попадат в кръга на освободените

доставки. Спорът между страните не следва да бъде (с оглед на установяванията, съдържащи се в ревизионния акт, които именно определят предмета на спора) дали от страна на ревизиращите органи е налице законосъобразно третиране на определените от жалбоподателя като съпътстващи доставки. В тази връзка и настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне относно посочените в жалбата решения на Съда на Европейския съюз, доколкото същите не са свързани с предмета на настоящия спор. Предметът на настоящия спор е ясен и същият е относно вида на доставките и по-конкретно дали същите могат да бъдат определени като освободени доставки. Действително, както в ревизионния акт, така и в ревизионния доклад не са посочени конкретно услугите, предоставяни на жалбоподателя от V. и M.. При анализ на представените, обаче като доказателства по спора издадени фактури (включително и тези на електронен носител) следва извода, че предоставяните услуги се изразяват в одобряване на безналични плащания, авторизация (одобряване) на плащания, клиринг, сетълмент и технически операции по извършване на безналични плащания от картодържателите. Въпросът, на който следва да се даде отговор е дали посочените услуги представляват по същността си финансови услуги, респективно те като финансови услуги биха били освободени доставки. Финансовите услуги, които са освободени доставки са определени в чл. 36, ал. 1 от ЗДДС (отм., за процесния период 2006 г.), като съгласно посочения текст финансови услуги са договарянето, отпускането и управлението на кредит срещу насрещна престация (лихва) от лицето, което го отпуска, включително отпускането, договарянето и управлението на кредит при доставка на стоки при условията на договор за финансов лизинг, договарянето на гаранции и сделки с гаранции или ценни книжа, установяващи права върху парични вземания, сделките, включително договарянето, свързани с банкови сметки, преводи, плащания, дългове, вземания, чекове и други подобни договорни инструменти, без сделките по събиране на дългове и факторинг, сделките, включително договаряне, свързани с валута, банкноти, монети, използвани като законно платежно средство, с изключение на банкноти и монети, които обикновено не се използват като законно платежно средство или са с нумизматична стойност, сделките, включително договаряне, свързани с дружествени дялове, акции или други ценни книжа и техни деривати, с изключение на управлението и отговорното пазене; това не се отнася за ценни книжа, установяващи права върху стоки или услуги извън посочените в този член, управлението на дейността на колективни инвестиционни схеми, инвестиционни дружества от затворен тип и пенсионни фондове и предоставянето на инвестиционни консултации относно ценни книжа по реда на ЗППЦК, доставките на таксови и пощенски марки по номинал или приравнен знак на пощенската марка, финансовите фючърси и опции. Съгласно чл. 46, ал. 1 от ЗДДС (за приложимите периоди 2007 г., 2008 г. и 2009 г.) финансови услуги са договарянето, отпускането и управлението на кредит срещу насрещна престация (лихва) от лицето, което го отпуска, включително отпускането, договарянето и

управлението на кредит при доставка на стоки при условията на договор за лизинг, договарянето на гаранции и сделки с гаранции или ценни книжа, установяващи права върху парични вземания, както и управлението на гаранции от кредитора, сделката, включително договарянето, свързана с платежни сметки, платежни услуги, електронни пари, плащания, дългове, вземания, чекове и други подобни договорни инструменти, без сделката по събиране на дългове и факторинг и отдаване под наем на сейфове, сделката, включително договарянето, свързана с валута, банкноти, монети, използвани като законно платежно средство, с изключение на банкноти и монети, които обикновено не се използват като законно платежно средство или са с нумизматична стойност, сделката, включително договарянето, свързана с дружествени дялове, акции или други ценни книжа и техни деривати, с изключение на управлението и отговорното пазене; това не се отнася за ценни книжа, установяващи права върху стоки или услуги извън посочените в този член, управлението на дейността на колективни инвестиционни схеми, инвестиционни дружества от затворен тип и пенсионни фондове и предоставянето на инвестиционни консултации по реда на [Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране](#) и [Закона за пазарите на финансови инструменти](#), сделката, включително договарянето, свързана с финансови фючърси и опции. Оплакването, съдържащо се в жалбата е свързано с обстоятелството, че предоставяните на жалбоподателя услуги попадат в обхвата на чл. 36, ал. 1, т. 3 от ЗДДС (отм.) - сделките, включително договарянето, свързани с банкови сметки, преводи, плащания, дългове, вземания, чекове и други подобни договорни инструменти, без сделките по събиране на дългове и факторинг и в обхвата на чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС - сделката, включително договарянето, свързана с платежни сметки, платежни услуги, плащания, дългове, вземания, чекове и други подобни договорни инструменти, без сделката по събиране на дългове и факторинг и отдаване под наем на сейфове. Правилни са изводите, че услугите, предоставени на жалбоподателя от посочените две чуждестранни юридически лица, изразяващи се в одобряване на безналични плащания, авторизация (одобряване) на плащания, клиринг, сетълмент и технически операции по извършване на безналични плащания от картодържателите. На второ място, що се отнася до въпроса дали услуга като разглежданата в настоящото съдебно производство попада в обхвата на освобождаването от ДДС, предвидено и в член 13, Б, буква г), точка 3 от Шеста директива за сделките, засягащи плащания и преводи (текстове идентични на чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС, за данъчните периоди 2007 г., 2008 г. и 2009 г.), следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз освобождаванията по член 13 представляват самостоятелни понятия на правото на Съюза, които имат за цел да избегнат различия в прилагането на режима на ДДС в различните държави членки (вж. по-специално Решение от 4 май 2006 г. по дело *Abbey N.*, C-169/04, точка 38, Решение от 19 април 2007 г. по дело *V. & S. I.*, C-455/05, точка 15,

Решение от 22 октомври 2009 г. по дело S. Re G. H., C-242/08, точка 33 и Решение от 10 юни 2010 г. по дело F. H. T., C-86/09, точка 28). От съдебната практика следва също, че формулировките, използвани за определяне на случаите на освобождаване, посочени в член 13 от Шеста директива, подлежат на стриктно тълкуване, като се има предвид, че тези случаи на освобождаване са изключение от общия принцип, според който всяка доставка на стоки и услуги, извършена възмездно от данъчнозадължено лице, се облага с ДДС. При тълкуването на посочените формулировки обаче трябва да се следи разглежданото освобождаване да не бъде лишено от полезното му действие (вж. в този смисъл Решение по дело D. V. O. G., точка 25 и цитираната съдебна практика, Решение по дело F. H. T., посочено по-горе, точка 30, както и Решение от 30 септември 2010 г. по дело E. G., C-581/08, точка 20. Следва да се отбележи също, че сделките, освободени по силата на член 13, Б, буква г), точка 3 от Шеста директива, са определени в зависимост от естеството на извършените доставки на услуги, а не в зависимост от доставчика или получателя на услугата (вж. Решение по дело SDC, посочено по-горе, точки 32 и 56, Решение от 26 юни 2003 г. по дело MKG-K.-F., C-305/01, точка 64, както и Решение по дело S. Re G. H., посочено по-горе, точка 44 и цитираната съдебна практика). Следователно освобождаването не е подчинено на условието сделките да се извършат от определен вид образувание или юридическо лице, стига разглежданите сделки да попадат в областта на финансовите сделки (вж. в този смисъл Решение по дело SDC, посочено по-горе, точка 38, Решение по дело V. & S. I., посочено по-горе, точка 22, както и Решение по дело S. Re G. H., посочено по-горе, точка 46. В този смисъл и решение на съда на Европейския съюз от 28 октомври 2010 г. по дело C-175/09 г. В тази връзка и следва да се посочи отбелязването в т. 30 от посоченото решение, че докато, както беше припомнено в точка 25 от настоящото решение, случаите на освобождаване, предвидени в член 13 от Шеста директива като изключение от общото приложение на ДДС, трябва да се тълкуват стриктно, понятието „събиране на вземания“ трябва да се тълкува разширително, тъй като представлява изключение от подобна разпоредба за дерогиране на прилагането на ДДС, в резултат, на което обхванатите от него сделки подлежат на облагане, а това е принципното правило, залегнало в основата на Шеста директива (вж. Решение по дело MKG-K.-F., посочено по-горе, точки 72, 73 и 75, както и по аналогия Решение от 15 януари 2002 г. по дело Libéros/Комисия, C-171/00 P, точка 27. От направеното изчерпателно изброяване следва несъмнения извод, че услугите, предоставени на жалбоподателя, по-голямата част, от които са клиринг и сетълмент не попадат след финансовите услуги, посочени като освободени доставки. Посочените като освободени доставки не могат да се определят като такива със съдържанието, което имат по принцип клиринга и сетълмента. По принцип приключването на операция по закупуване или продажба на ценни книжа налага постоянна проверка на тяхната собственост, за да се гарантира правната сигурност при прехвърлянето на собствеността след операция по закупуване или продажба и за

да се осигури текущото ползване на инструмента. По тази причина договарянето на ценна книга трябва да бъде последвано от редица допълнителни операции. К. (clearing) е операцията, която протича между търгуването и сетълмента. Той гарантира, че продавачът и купувачът са се споразумели за една и съща сделка и че продавачът има право да продава разглежданите ценни книжа. Сетълментът (settlement) е окончателното прехвърляне на ценните книжа и средства от продавача на купувача, както и съответното регистриране на операцията по сметките за ценни книжа. Както клирингът, така и сетълментът, така и останалите услуги, предоставени на жалбоподателя не попадат сред освободените доставки на финансови услуги. Следователно, и в тази част обжалваният ревизионен акт е законосъобразен и издаден в съответствие със събраните в ревизионното производство доказателства (нови доказателства от страна на жалбоподателя в производството по съдебното обжалване на ревизионния акт не са представени). В тази връзка настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на решаващия административен орган, че доставките, осъществени от двете чуждестранни юридически лица на жалбоподателя са различни от услугите, извършени впоследствие от жалбоподателя към трети лица – клиенти на банката (картодържатели). Действително, единствено сделките между последните и банката имат характера на финансови услуги и попадат в приложното поле на чл. 36, ал. 1, т. 3 от ЗДДС (отм.), респ. чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС.

За данъчни периоди м. 07.2009 г., м. 10.2009 г., м. 01.2010 г. и м. 04.2010 г. органите по приходите са начислили ДДС в размер на 97 232, 41 лв. за получени услуги от КВС В. NV, Б. – основен акционер в [фирма] по сключен рамков договор за вътрешнофирмени услуги от 01.01.2009 г. и допълнително споразумение към него от 01.01.2009 г. Съгласно представеното като доказателство по спора допълнително споразумение към рамковия договор изпълнителят изразява готовност да предостави следните услуги: предоставяне на клиента на независимо кредитно становище по кредитните апликации, подадени от клиента до КВС за корпоративни, суверенни и банкови кредитни рискове. При предоставяне на консултации и становища КВС следва да обработва кредитните апликации с грижата на добър стопанин, като прилага своите знания и опит в тази област, управление и консултиране по неизяснени проблемни досиета, подпомагане във връзка с управлението на кредитните процеси, управлението на апликациите на кредитните системи, както и управлението на данни, свързани с кредитния риск, риска за контрагенти и риск за страната, както и вътрешното отчитане, предоставяне на клиента на специфична консултация по управление на портфейли в случай на нарушения на лимитите, информирание на клиента за нараснала вероятност от просрочия на кредитополучателя и подпомагане на клиента при хеджирането на кредитния риск от тяхно име, анализиране на корпоративния рейтинг и анализ на финансовите институции, държавните институции, както и страните, обработване и осчетоводяване на корпоративни кредитни досиета, регистрирани

в централното управление и изпълнение на функциите на Агенция, създаване и поддържане на моделите на кредитен рейтинг за транзакциите за всички видове кредитен риск, покрити от модела за развитие (т. 1 предмет на допълнителното споразумение – описание на услугите). Органите по приходите са направили извода, че уговорените услуги съставляват извършване на консултантски услуги, същите са предоставени във връзка със специфичната по своя характер финансова дейност на банката, което обаче не означава, че консултантската дейност на белгийското дружество е финансова услуга по смисъла на ЗДДС. При ревизията също така е установено, че съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 и т. 2 от правилата за работа на кредитния комитет на С. същият има функциите да анализира предложенията за сключване на нови кредитни сделки с отделни клиенти и с икономически свързани лица и взема решения по същите в съответствие с утвърдените му лимити на компетентност, оценява кредитоспособността и кредитния риск по искания за сключване на кредитни сделки над определените му лимити на компетентност и спазвайки йерархическата съподчиненост предоставя становища на оправомощените органи с по-високо ниво на компетентност – за разглеждане и вземане на окончателно решение. Установено е също така, че съгласно чл. 2, ал. 1, т. 5 от правилата кредитният комитет разглежда и одобрява кредитните експозиции от 500 000, 00 лв. до 2 000 000, 00 лв., а одобрените ревюта на кредитни експозиции над 2 000 000, 00 лв. се изпращат за окончателно одобрение от съответното компетентно ниво, в случая до белгийското дружество. По този начин е направен извода, че чрез предоставянето на независимо кредитно становище в рамките на договора за вътрешнофирмени услуги белгийското дружество извършва финансов анализ на съответните кандидати за кредити и изразява становища, така че да предпази С. АД, с която е свързано лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК, от сключването на неблагоприятни за него договори за кредит. Предметът на спора е дали предоставените услуги по рамковото споразумение могат да бъдат определени като освободена доставка по смисъла на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС – съгласно посочения текст освободена доставка е договарянето, отпускането и управлението на кредит срещу насрещна престация (лихва) от лицето, което го отпуска, включително отпускането, договарянето и управлението на кредит при доставка на стоки при условията на договор за лизинг. Изводите на ревизиращите органи и в тази част на обжалвания ревизионен акт са направени в съответствие с материалния закон. Правилни са изводите на ревизиращите органи, че посочените услуги са облагаеми доставки съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и попадат в обхвата на услуги, посочени в чл. 21, ал. 3, т. 2, б. „в” и б. „г” от ЗДДС. Всъщност, след анализ на предмета на допълнителното споразумение, което представлява описание на услугите, съмнение относно евентуалната приложимост на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС би могло да възникне само и единствено по отношение на посочените в т. 1 услуги, всички останали услуги съществено се различават от посочените по т. 1 и не са свързани със същите. Този извод е особено важен за услугите по т. 5

(анализиране на корпоративния рейтинг и анализ на финансовите институции, държавните институции и страните), т. 7 (създаване и поддържане на моделите на кредитен рейтинг за транзакциите за всички видове кредитен риск, покрити от модела за развитие). Действително, както се посочва в решението на съда на Европейския съюз по дело C-453/05 г. трябва да се отбележи, че текстът на член 13, Б, буква г), точка 1 от Шеста директива (идентичен на текста на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС) по принцип не изключва това дейността по договаряне да се подразделя на различни обособени услуги, които след това могат да попадат в обхвата на понятието за „договаряне на кредит“ по смисъла на тази разпоредба и да се ползват от освобождаването, предвидено в нея (вж. в този смисъл, относно член 13, Б, буква г), точка 3 от Шеста директива, Решение по дело SDC, точка 64; по отношение на член 13, Б, буква г), точка 5 от Шеста директива, Решение по дело CSC F. S., точка 23, както и относно член 13, Б, буква г), точка 6 от Шеста директива, Решение по дело Abbey N., точка 67). При тези условия, от принципа на фискалната неутралност следва, че стопанските субекти трябва да могат да избират модела на организация, който от стриктно икономическа гледна точка им е най-удобен, без да поемат риска техните сделки да бъдат изключени от освобождаването, предвидено в член 13, Б, буква г), точка 1 от Шеста директива (вж. в този смисъл, относно член 13, Б, буква г), точка 6 от Шеста директива, Решение по дело Abbey N., точка 68. Изрично, обаче в посоченото решение се посочва, че независимо от това, както беше споменато в точка 27 от настоящото решение, за да бъде квалифицирана като освободена сделка по смисъла на член 13, Б, буква г), точка 1 от Шеста директива, извършената от доставчика услуга трябва да представлява в общи линии едно обособено цяло, което изпълнява специфичните и съществени функции на услугата по договарянето. С оглед характера на и вида на услугите, описани в рамковото споразумение не следва извода, че същите са едно цяло с оглед и на различния им предмет. Както и правилно се посочва в жалбата в посоченото решение на съда на Европейския съюз се посочва и съдържанието на понятието договаряне. Съгласно т. 23 от посоченото решение терминът „договаряне“, съдържащ се в член 13, Б, буква г), точки 1—5 от Шеста директива, няма определение в същата директива. Съдът на Европейския съюз, обаче се е произнасял в контекста на точка 5 от тази разпоредба, че това понятие има предвид дейност, извършвана от посредник, който не притежава качеството на страна по договор във връзка с финансов продукт и чиято дейност е различна от типичните договорни престации, извършвани от страните по такива договори. Всъщност дейността по договарянето е услуга, извършвана в полза на една от страните по договора и заплащана от тази страна като една отделна посредническа дейност. В този смисъл целта на една такава дейност е да направи необходимото, за да сключат договор две страни, без преговарящият да има някакъв собствен интерес, що се отнася до съдържанието на договора (вж. в този смисъл Решение от 13 декември 2001 г. по дело CSC F. S., C-235/00, точка 39). В процесния случай, обаче това не е така. Както правилно посочва в

решението си решаващият административен орган оценявайки кредитоспособността и кредитния риск за сключване на договори за отпускане на кредит от страна на жалбоподателя, белгийското дружество извършва услуга, която до голяма степен формира предмета на услугата по договаряне на кредит, извършена от самия жалбоподател. Също така е вярно обстоятелството, че представяйки кредитно становище по кредитните апликации белгийското дружество заема позицията на една от страните по договора и няма характера на лице, което да няма собствен интерес относно съдържанието на договора. Предвид изложеното, изводите на ревизиращите органи, че не е налице освободена доставка по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС са законосъобразни.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – същият е издаден от орган по приходите, определен като компетентен орган със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1000292/27.09.2010 г.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните разпоредби, същият не е нищожен, издаден е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски по делото. Съдът с оглед изхода на спора намира направеното искане за неоснователно. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от ответника по спора, като с оглед изхода на спора, същото е основателно, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в разме на 8512, 97 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № 29001000292/02.11.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители”, потвърден с решение № 587/04.04.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите направените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 8512, 97 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

